

φαίνεται τόσον καλὸς νέος, ἀποδεικνύεται ὅτι εἶναι ἄθλιος.

— Μετεμελήθη πικρά, κύριε κύρ Κώστα.

— Ὁ Θεὸς νὰ τὸν φωτίσῃ!

Ὁ Ἐκφουστάνελλος προσέθεσε καὶ ἄλλα τι-  
νά, ἅτινα παρέλειψεν ὁ στενογράφος, ζητήσας  
δὲ μίαν χειραψίαν τοῦ γέροντος ἀπῆλθεν. Ἐν-  
νοεῖται ὅτι παρεκάλεισεν ἐν τέλει αὐτὸν, ἂν ἔχη  
τινὰ ὑπόθεσιν εἰς τὰ δικαστήρια, νὰ τοῦ τὴν  
ἐμπιστευθῇ.

Μεταθὰς εἰς τὸ δωμάτιόν του εὔρε τὸν Ἐ-  
παμεινώνδαν εἰς τὴν θέσιν τὸν εἶχεν ἀφήσει.

— Καλὰ νέα, φίλτατε! ἐφώνησε καὶ ἀφη-  
γήθη ἀκριβῶς εἰς αὐτὸν τὴν μετὰ τοῦ κύρ Κώ-  
στα συνδιάλεξίν του. Ἐπειδὴ δὲ ἐπλησίαζεν ἡ  
ώρα τῆς συνεδριάσεως εἰς τὸ πρωτοδικεῖον,  
βιασμένος νὰ παρευρεθῇ εἰς αὐτήν.

— Μείνε, τὸν εἶπεν, ἐδῶ, μὴ σαλεύσης. Ἐ-  
πιστρέφω μετ' ὀλίγον καὶ ὁμιλοῦμεν περὶ τῶν  
χαρισμένων, ὅχι πλέον ὑπεξήρημένων, μοσχоби-  
κῶν σκευῶν.

Ἡ διήγησις τοῦ Ἐκφουστάνελλου βαθέως συν-  
εκίνησε τὸν Ἐπαμεινώνδαν. Ἡ ἐκ τῶν προηγη-  
θέντων ὀλιψίς εἶχε διώξει ἐκ τῆς κεφαλῆς του  
καὶ ἐκλογὴν καὶ βουλευτὴν καὶ θέσιν ὑποτελώ-  
νου, καὶ μόνην διανοεῖτο τὴν παρούσαν δεινὴν  
θέσιν του. Ὅτε δὲ ἤκουσε μὲ πόσῃ ἀγαθότητῃ  
ἐξεφράσθη περὶ αὐτοῦ ὁ κύριός του, ἀγανακτῶν  
κατὰ τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ, ἀνεπόλει ὅσας ἄλλας ἐν-  
δείξεις συμπαθείας εἶχε λάβει παρὰ τοῦ γέρον-  
τος αὐτοῦ κατὰ τὸ διάστημα τῆς παρ' αὐτῷ ὑ-  
πηρεσίας του. Ἐθεσε τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν  
χειρῶν καὶ ἔμεινε βυθισμένος εἰς σκέψεις με-  
χριστοῦ ἀπῆλθεν ὁ εὐγλωττος φίλος του. Τότε  
ὡς ὑπὸ ἐμπνεύσεως τινὸς κινηθεὶς ἠγέρθη, ἐ-  
πῆρε τὰ ἀργυρᾶ σκευῆ, ἐτύλιξεν αὐτὰ εἰς τὸ  
τραπεζομάνδυλον, καὶ ἀναλαβὼν τὸ δέμα ἐπο-  
ρεύθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κύρ Κώστα.

Ὅτε ἐσήμανεν, ἤκουσεν ἐλαφρὰ βήματα εἰς  
τὰ ἐντὸς. Ἦτον ἡ Καλλιόπη, ἣτις ἤλθε καὶ  
τὸν ἠνοιξεν. Ἄμα ἐνεφανίσθη, ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ  
βλέμμα, ὅπερ μέχρι σήμερον ἀκόμη δὲν κατῶρ-  
θωσαν ν' ἀναλύσωσιν οἱ περὶ τὰ τοιαῦτα δεινοί.  
ἄλλοι λέγουν ὅτι ἦτο βλέμμα ὀργῆς καὶ κατα-  
φρονήσεως, καὶ ἄλλοι ὅτι ἐνέφαιεν ἀγαλλίασιν  
διὰ τὴν ἐπιστροφὴν του. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι  
δὲν εἶπε λέξιν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἀλλὰ  
στρέψασα τὰ νῦτα ἀπεμακρύνθη.

Ὁ Ἐπαμεινώνδας δὲν εἶχεν ἀνάγκην ὀδηγοῦ.  
Ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν εἰς τὸ σπουδαστήριον,  
ἠνοιξε τὴν θύραν καὶ εὐρέθη ἐνώπιον τοῦ γέρον-  
τος. Ἀφήσας δὲ κατὰ γῆς τὰ ἀσημικὰ, ἅτινα  
ἔκαμαν τὸν συνήθη κρότον, ἐστάθη ὀρθιος, σιω-  
πηλὸς καὶ νεύων κάτω τὰ ὄμματα.

— Πολλὰς ἀνοησίας ἔκαμες, τὸν εἶπε μὲ ἤ-  
συχον ὕφος ὁ κύρ Κώστας.

— Παρεσύρθη, ἀπήντησεν ὁ Ἐπαμεινώνδας,

καὶ τὰ δάκρυά του ἐπλημμύρισαν. Ὁ κύρ Κώ-  
στας ἤθελε νὰ γνωρίσῃ ἂν ἡ μεταμέλεια ἦτον  
εἰλικρινής· ὅτε δὲ εἶδε τὸ πρόσωπόν του ὡχρὸν  
καὶ ἤκουσε τοὺς κλαυθμούς του·

— Ὑπαγε, τὸν εἶπε, θέσε τὰ ἀσημικὰ εἰς  
τὸν τόπον των καὶ ἐτοίμασε τὸ γεῦμα.

Ἡ σύζυγος τοῦ κύρ Κώστα οὐδέποτε εἰδείξεν ὅτι  
ἔλαβεν εἰδήσιν τῶν συμβάντων. Ὁ Ἐπαμεινών-  
δας ἐφαίνετο τὰς πρώτας ἡμέρας προθυμότερος  
τοῦ δέοντος, συγχρόνως δὲ τεταραγμένος καὶ  
ἄθυμος. Μετὰ τινα καιρὸν ὁμως ἀνέλαβεν ἐντε-  
λῶς τὴν προτέραν του κατάστασιν, καὶ ἀπεφά-  
σισε νὰ ζήσῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν ἀγαθῶν  
γερόντων, οὗς ὑπηρετεῖ. Ἐξοικειώθη βαθμηδὸν  
μὲ τὸ ἔργον του καὶ ἠγάπησεν αὐτὸ, ἐνόησεν  
ὅτι, ἀντὶ νὰ κατατρέχῃ ἄλλους διὰ νὰ λάβῃ τὴν  
θέσιν των, προτιμότερον εἶναι νὰ ὑπηρετῇ τοὺς  
πληρόνοντας αὐτόν. Χωρὶς δὲ νὰ διδαχθῇ ἠσθάνθη  
τὸ ἔργον οὐδὲν ὄνειδος. Ἐν μόνον πρᾶγμα δὲν  
γνωρίζομεν νὰ εἴπωμεν περὶ τοῦ Ἐπαμεινώνδα  
εἰς τὸν ἀναγνώστην, δὲν ἐμάθαμεν ποτὲ ἂν τὸν  
ἐσυγχώρησεν ἡ Καλλιόπη. E\*

## ΕΛΕΟΣ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΤΗΝΑ

Καθ' ἡμέραν παριστάμεθα εἰς σκανδαλιῶδες  
καὶ ἀξιοποῖνον θέαμα, εἰς τὸ μαρτύριον μικρῶν  
καὶ ἐρασμίων ὑπάρξεων, τὰς ὁποίας ἔπλασεν ὁ  
Δημιουργὸς ὅχι μόνον διὰ νὰ καθωραΐζουσι τοὺς  
ἀγροὺς μας καὶ τὰς ἀρούρας μας, ἀλλὰ καὶ διὰ  
νὰ προφυλάσσουν τὰ δένδρα καὶ τοὺς καρπούς  
μας ἀπὸ τοσοῦτων καμπῶν καὶ κανθάρων, οἱ ὁ-  
ποῖοι τὰ κατατρώγουσι καὶ τὰ ὑπονομεύουσι διη-  
νεκῶς. Καθ' ἡμέραν βλέπομεν ἐν ταῖς ἀγοραῖς καὶ  
ἐν ταῖς τριόδοις κατὰ πεντηκοστὰς καὶ ἑκατοστὰς  
τὰ ἀθῶα μικρὰ πτηνὰ, παραδιδόμενα εἰς πώλησιν  
καὶ εἰς τὰ διὰ βίου βασιανιστήρια—παραδιδό-  
μενα, λέγομεν, εἰς τὴν μωρὰν παιδικὴν ἡλικίαν,  
ἢ καὶ εἰς τὴν ἡλίθιον ἐνηλικιότητα—ἄχ! τὰ ἐ-  
πίχρυσα, τὰ ποικιλόχρσα, τὰ χαριέντα ἐκεῖνα  
καὶ μικρὰ στρουθία, τὰ ὁποῖα τόσον γλυκεῖαν  
διαχύνουσι τὴν ἁρμονίαν των εἰς τοὺς κήπους, εἰς  
τὰ δάση καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς. Τίποτε δὲν μᾶς  
στεροῦν αἱ ἐρατεῖναι ἐκεῖναι ὑπάρξεις· τίποτε  
δὲν μᾶς βλάπτουν· ἀλλὰ καὶ οὔτε διὰ τῆς σαρ-  
κός των δύνανται νὰ θεραπεύσουν τὰς ἀγρίας  
ὄρμας τῆς γαστροῦς μας. Δὲν μᾶς ζητοῦν τὰ μι-  
κρὰ πτηνὰ τίποτε ἄλλο, εἰμὴ ὀλίγην εὐσπλαγ-  
χίαν, τίποτε ἄλλο εἰμὴ νὰ τὰ λησμονήσωμεν  
τουλάχιστον διὰ νὰ ζήσουν εἰς τὰ ἀχανῆ πεδία,  
τὰ ὁποῖα μᾶς καθυπέταζεν ὁ Θεός—νὰ ζήσουν  
τὰ ἀθῶα στρουθία ἀνενόηλητα, ἐλεύθερα, ἀβα-  
σάνιστα, ὅπως τὰ ἔπλασεν ἐκεῖνος ὁ ἐκτείνων  
τὴν εὐεργετικὴν του παλάμην καὶ δαψιλεύων  
ζῶν ἐπὶ ἔρημον καὶ ἐπὶ λειμῶνα. Ἄλλ' ἡμεῖς  
—ὄχι ὁ ἄνθρωπος ὁ πολιτισμένος— ἡμεῖς—ὄχι  
ὁ ἄνθρωπος ὁ διδαχθεὶς νὰ σέβηται τὴν κτίσιν,  
ὅταν δὲν εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖα πρὸς συντή-

ρσίν του, ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ἄγριοι, οἱ βάρβαροι, διπλίζοντες τὴν βέβηλον χεῖρά των μὲ δύκτια καὶ σαγήνας, ἀπολύομεν τὰ ἀνόητα παιδιά μας εἰς τοὺς ἀγροὺς, ἀντὶ νὰ τὰ πέμψωμεν εἰς τὰ σχολεῖα κατὰ τὸν νόμον, ἢ νὰ τὰ ὑποβάλωμεν εἰς ἐντιμον ἐργασίαν, ἐξ ἧς καὶ δι' ἧς μέλλουν νὰ διαπλασθῶν πολῖται χρῆστοι—ἀφίνομεν τὰ παιδιά ἀπὸ 8 ἐτῶν μέχρι τῶν 13, καὶ μάλιστα παιδιά τῶν πενομένων συμπολιτῶν μας, κατ' ἐξοχὴν παιδιά ὄρφανὰ, νὰ περιφέρωνται εἰς τε χέρσους καὶ εἰς καλλιεργημένους ἀγροὺς περίξ τῶν Ἀθηνῶν καθ' ὁμίλους μικροὺς, καὶ συμφειρόμενα εἰς παντοίας καὶ ἀκατονομάστους κακοθεσίας, νὰ σαγηνεύουν τὰ ἀθῶα στρουθία, καὶ νὰ τὰ φέρουν πρὸς πώλησιν εἰς τὴν ἀγορὰν, διὰ νὰ χρησιμεύσουν εἰς ἀπάνθρωπον ἄθυρμα τῶν νηπίων καὶ τῶν μωρῶν, διὰ δὲ τοῦ προϊόντος τῆς πωλήσεως νὰ πορισθῶσι τὰ μέσα μειζονος καὶ βαθυτέρας διαφθορᾶς. Ἐξ αὐτῶν τῶν παιδιῶν, τῶν σαγηνευτῶν τῶν μικρῶν καὶ ἀθῶων στρουθίων. Σφατολογοῦνται οἱ τολμηροὶ ἐκείνοι καὶ ἐπιδέξιοι νυκτοκλέπται, οἱ ἀναρριχώμενοι ὡς οἱ αἴλουροι τοὺς περιβόλους τῶν οἰκιῶν μας, καὶ ἐπισκεπτόμενοι καὶ λεηλατοῦντες τοὺς ὄρνιθῶνας καὶ τὰ πλυνητῆριά μας.

Πολλάκις ἐν Πειραιεῖ, ὅπου ζῶμεν, ἠσθάνθημεν αἰμάσσουσαν τὴν καρδίαν μας εἰς τὴν θέαν τῶν μικρῶν ἐκείνων πλάσμάτων, τὰ ὅποια, καθαιργμένα ἀπότιστα καὶ ἄσιτα ἐν στενοῖς κλωβοῖς, διὰ τοῦ κλαυθυνοῦ καὶ διακεκομμένου των ἄσματος ἐφαίνοντο ὡσεὶ ἐπαιτοῦντα παρὰ τοῦ θεατοῦ οἰκτιρμὸν, ἄχ! καὶ ὀλίγον ἀέρα. Μὲ τὸν στεναγμὸν εἰς τὰ χεῖλη, ἐκάμφθημεν πολλάκις ὑπεράνω τῶν ἀποτροπαίων ἐκείνων κλωβῶν, ἠγοράσαμεν ἀντὶ 5 καὶ 10 λεπτῶν πάντας τοὺς αἰχμαλώτους, καὶ τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον ἀπεδώκαμεν αὐτοὺς εἰς τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ζωὴν. Ἄμα ἀνοίγοντα τὰς πτέρυγας των πρὸς τὸν αἰθέρα τὸν γαλανόν, ἠκούομεν αὐτὰ τονίζοντα τὸν γλυκὺν ὕμνον τῆς ἐλευθερίας, καὶ τῇ ἀληθείᾳ πλέον ἢ ἅπαξ ἠσθάνθημεν τὸ βλέφαρόν μας νὰ ὑγρανηθῆ ἀπὸ χαρὰν παιδικὴν ἐπὶ τῷ ἀκούσματι. Τί εἶναι ἡ ἐλευθερία! Μᾶς θέλγει καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἄλογον κτίσιν! καὶ ὅμως ὡσανεὶ ἐπέπρωτο ἐν τῇ ἀρχηγόνῃ καθέδρᾳ αὐτῆς νὰ μετατρέπεται πολλάκις εἰς σκληρὰν εἰρωνίαν, βλέπομεν αὐτὴν ποδοπατομένην καθ' ἡμέραν ἐνώπιόν μας, καὶ οὐδεὶς ἡμῶν ἐκτείνει ἀντιλήπτορα χεῖρα, οὐδεὶς ἡμῶν αἰσθάνεται, ὅτι ἔχει καθῆκον ἐπιβεβλημένον εἰς πᾶσαν ἐξευγενισμένην ψυχὴν,—τὸ καθῆκον τοῦ νὰ ἐκτείνῃ χεῖρα ἀρωγὸν πρὸς τὴν πάσχουσαν κτίσιν, ἀδιάφορον ἂν ᾖ καὶ λογικὴ ἢ ἄλογος, ζωικὴ ἢ φυτικὴ. Τίς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ βρασανίξῃ τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ; Ἡ μήπως ὁ ἀνθρώπος δὲν συνειθίζεται ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων εἰς τὴν ἀπανθρωπίαν καὶ τὴν σκληρότητα,

ὅπως εἰς τὴν εὐσπλαγγίαν καὶ τὴν ἀγάπην; Ἄχ, λυπηθῆτε τὰ μικρὰ καὶ ἀθῶα στρουθία! Ἀπαγορεύσατε, ὅπως εἶναι ἀπαγορευμένον ἀπανταχοῦ τῆς πεπολιτισμένης Εὐρώπης, ἀπαγορεύσατε τὴν καταδίωξιν καὶ αἰχμαλωσίαν καὶ βράσανόν των. Ἄφετέ μας τὴν εὐχαρίστησιν, ὅταν διευθύνωμεν τὸ βῆμα εἰς τοὺς ἀγροὺς, νὰ τέρπεται καὶ ἡ ἀκοὴ καὶ ὄψις μας ἀπὸ τοὺς ἀθῶους ψάλλτας τῆς ἐρημίας! Μὴ μᾶς εἶπητε ὡς ὁ κ. διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, τὸν ὁποῖον προχθὲς ἱκετεύσαμεν νὰ ἀπαγορεύσῃ τὴν ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ κατὰ τὰς ὁδοὺς πώλησιν τῶν μικρῶν στρουθίων, μὴ μᾶς εἶπητε, ὡς ὁ κ. διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, ὅτι δὲν ἔχει νόμον διὰ νὰ πράξῃ τοιοῦτον μικρὸν καλόν. Ἀλλὰ μήπως δὲν ἔχει νόμον ἐμποδίζοντα τὴν ἀργίαν καὶ τὴν κακοθίειαν;<sup>1</sup>

Θ. ΑΦΕΝΤΟΓΛΗΣ.

### ΚΑΤΑΒΥΘΙΣΙΣ ΠΛΟΙΟΥ ὙΠΟ ΙΧΘΥΟΣ

Ἀμερικανικὴ ἔφημερίς διηγείται ὡς ἐξῆς ναυάγιον πλοίου συμβάν ἐκ συρράξεως αὐτοῦ πρὸς ὑπερμεγέθη ἰχθὺν πλησίον τῆς Νέας Γῆς.

Πρὸ ἐνὸς περίπου μηνὸς τὸ τρίστον νορβηγικὸν πλοῖον **Columbia** κατὰ τὴν 11<sup>ην</sup> ὥραν τῆς πρωτῆς ἔπλεεν, ἐλαφρᾶς πνεύσης αὔρας, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν σύρτλων τῆς Νέας Γῆς, ὅτε αἰφνης φοβερὰ σύγκρουσις συνετάραξε τὸ πλοῖον, ὡς εἰ εἶχε προσαράξῃ εἰς ὕφαλον.

Ὁ πλοίαρχος ὑπωπτεύθη κατ' ἀρχὰς ὅτι προσέκρουσεν εἰς σκάφος ἄλλοτε ναυαγίσαντος πλοίου, ἀλλὰ προκύψας ἐκ τοῦ καταστρώματος παρετήρησε λευκὸν τι σῶμα ἐπιπλέον παρὰ τὸ πλοῖον, ὅπερ οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ τεράστιος ἰχθύς ἀνεστραμμένος καὶ ἀκίνητος, ἐνῶ ὅλον τὸ περίξ ὕδωρ ἦτο ἐρυθρὸν ἐκ τοῦ αἵματός του. Μὴ διακρίνων ἐὰν ἦτο γιγάντιον κῆτος ἢ φάλαινα, διέταξε νὰ ἀνεγκύσωσιν αὐτὸ, ὅτε τὸ πλήρωμα εἰδοποίησεν αὐτὸν ὅτι τὸ πλοῖον ἐβυθίζετο.

Ἰδὼν καὶ ὁ ἴδιος τὸν προφανῆ κίνδυνον διέταξε νὰ ρίψωσιν εἰς τὴν θάλασσαν τὰς λέμβους καὶ ἐγκατέλιπε τὸ πλοῖον, ὅπερ μετὰ μικρὸν ἐβυθίσθη. Ὁλόκληρος σχεδὸν ἡ πύραυ αὐτοῦ εἶχε συντριβῆ ἐκ τῆς συγκρούσεως. Ὄρας τινὰς μετὰ τὸ γεγονός πλοῖον ὀλλανδικὸν συναντήσαν τοὺς ναυαγοὺς τῆς **Columbia**, δώδεκα τὸν ἀριθμὸν ὄντας, ἀνέλαβε καὶ περιέσωσεν αὐτούς.

Κ.

### ΔΙΚΗ ΠΕΡΙ ΔΥΟ ΚΝΗΜΩΝ

Διασκεδαστικὴ δίκη γίνεται κατ' αὐτὰς ἐν τῇ Κολομβίᾳ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν.

Πρὸ ἐξ μηνῶν ὁ ἐνάγων προσδλθθεὶς ὑπὸ δεινῆς ἀσθενείας ἠναγκάσθη νὰ ὑποστῇ τὴν ἀποτομὴν ἀμφοτέρων αὐτοῦ τῶν ποδῶν. Ὁ χειρουργὸς ὁ ἐκτελέσας τὴν ἀποτομὴν ἐνέκλεισε τοὺς πόδας ἐν μεγάλῃ φιάλῃ καὶ τοὺς

1. Παλιγγενεσία.